

Вечірній Харків

Орган Харківського міського комітету Комуністичної партії України і міської Ради народних депутатів

Рік видання 10-й

1978

СІЧЕНЬ

27

П'ЯТНИЦЯ

№ 23 (2772)

Виходить щодня, крім неділі

Ціна 2 коп.

АВТОРСЬКЕ СВІДОЦТВО П'ЯТИКУРСНИКА

РОКИ СТУДЕНТСЬКІ

Т ОГО дня весь восьмий «б» зібрався біля невеликого ящика, в якому миготіли різноманітні лампочки, раз у раз змінювалися цифри на неоновому табло. У класі з'явилася своя контролююча машина. Її виготовив Володя Гуревич.

Відтоді минуло кілька років. Юний конструктор став студентом Харківського інституту механізації й електрифікації сільського господарства, а у 61-й школі й досі ще працює його машина...

Сутеніло, і в другому корпусі інституту стояла незвична тиша. Відчинив двері в одну з аудиторій — і в очі ударило світло надвечірнього сонця. Володя щось зосереджено креслив на дошці, поринавши у схеми... Ми розмовляли до пізнього вечора. Чим більше слухав його, тим чіткіше усвідомлював: переді мною людина по-справжньому обдарована, захоплена.

Студент-відмінник Володимир Гуревич протягом трьох років відповідає за роботу студентського наукового товариства в інститутському комітеті комсомолу.

— Не можу миритися з утилітарним підходом деяких студентів до навчання у вузі, — ділиться думками. — Що мало на увазі? Те, що легко звикло найважливішою метою — буде що одержати диплом. Рік у рік таких стає менше. Бачу це як керівник студентського на-

укового товариства. Зростання інтересу у навчанні все глибше пов'язується з розвитком науково-дослідницької роботи студентів, із самостійним, неухай невеликим, пошуком, прагненням відчувати себе активною одиницею у навчальному процесі.

Сам Володя серйозно захопився наукою ще на другому курсі. Його керівник, декан електрофаку Петро Ілліч Савченко, прагнув, як доручив людині відремонтувати стенд. Перегорів він кайтально, роботи вистачило тижня на два. Так гадав ажкладач. А Володя виконав завдання за два дні.

— Тоді більше працював з керівником, ніж з науковою літературою: без практичних навичок теж не обійтися, — розповідає Володимир. — Потім почав глибше вникати в теорію, заглянув у бібліотеку.

Поступово розширювалися амальні інтереси. І-ві перший успіх, перемога в обласному конкурсі студентських наукових робіт, диплом і звання лауреата республіканського конкурсу. А потім чекання — роботу Гуревича було направлено на всесоюзний конкурс. Згодом стало відомо, що знову став лауреатом.

Це був, признається Володимир, один із найщасливіших моментів. Пізніше він ще раз пережив радісний хвилювання: коли дізнався, що його нагороджено бронзовою медаллю ВДНГ...

Якось Петро Ілліч Савченко приніс журнал, де йшлося про виставку науково-технічної

творності молоді, що незабаром мала відкритися в Москві.

— Спробувати можна, — сказав він, — якщо встигнеш закінчити індикатор напруги та пускорегулюючий апарат.

Володя встиг. У строк була підготовлена й документація, і діюча модель автоматичного регулятора напруги для сільських електричних мереж.

— Існуючий індикатор напруги має чимало недоліків, — розповідає Володимир. — Найсерйозніші — два. По-перше, прилад оснащений неоновомою лампою, яка дає слабкий світловий потік, по-друге, він працює лише в мережах змінного струму з напругою в діапазоні від 90 до 300 вольт. Тому електрики, порушуючи, зрозуміло, правила техніки безпеки, часто використовують замість індикатора просту лампу розжарювання.

Студент запропонував свою модель. Схема її дає змогу використовувати прилад у двох діапазонах від 27 до 127 і від 127 до 500 вольт у мережах змінного й постійного струму. Прилад Гуревича має ще одну перевагу: неонові лампи замінені в ньому на 36-вольтові лампи розжарювання, що значно полегшує працю електриків.

Друга робота Володимира Гуревича, що експонувалася на ВДНГ, — пуско-регулюючий апарат для люмінесцентних ламп. Її, що зараз виготовляються, не забезпечують економічну роботу ламп. П. І. Савченко запропонував Володимирові підійти до розв'язання

проблеми комплексно, враховуючи позитивні й негативні сторони існуючих апаратів. Коли прилад був зроблений і пройшов випробування, підтвердили, що ПРА Гуревича продовжить строк дії кожної лампи в середньому на 60—80 відсотків.

Якось П. І. Савченко просягнув Володимиру конверт. Це була радісна звістка: на всесоюзному конкурсі студентських робіт ПРА відзначений медаллю. А зовсім недавно на винахід Гуревича видано авторське свідоцтво.

Найбільше зацікавило Володимира питання, пов'язане з регулюванням напруги в сільських районах, розташованих далеко від підстанцій. Як відомо, чимало непрямостей приносять господарствам перепади напруги — виходять з ладу цілі творчіницькі комплекси, інші важливі об'єкти. Централізований метод, що застосовується зараз, не дає потрібного ефекту у віддалених районах. ХІМЕСГ запропонував схему недорогого місцевого регулятора, який візьмуть на озброєння колгоспи й радгоспи.

У 61-й харківській школі ще й досі працює машина, сконструйована колись Володею Гуревичем. Вона перевіряє знання нинішніх восьмикласників з фізики. А сам її автор сьогодні — на широкому шляху наукового пошуку і державня, що взяв свій початок у шкільному класі.

В. ДОЛГАНОВ.

НА ЗНІМКУ: Володимир Гуревич.

Фото О. Валасова.